

lonnát. Minthogy azonban a sertéseknek a piacra való felhozatal esélye, a zsirszükséglet fedezésére az ökollepeken hizalt sertéseknek levágatása vált szükségessé oly nagy mértékben, hogy az ott lévő, most már lényegesen csökkentett állomány előreláthatólag a decemberi, esetleg a január havi szükségletet elégítheti ki.

A magánvágatások a városban egyrészt a hidegebb időjárás miatt, másrészt pedig a takarmányhiány következtében erősebb ütemben indult meg. A levágott sertések 15-20 százaléka nem hizott, úgy, hogy a zsírelvétel szempontjából nem jöhetnek tekintetbe. A magánvágatások után elrendelt 3, illetőleg 6 kilogramm zsir beszolgáltatása megkezdődött.

FERENC JÓZSEF KESERŰVIZ

A Katolikus Kör adventi kulturdélutánja

(A Délmagyarország munkatársától) A Katolikus Kör és a belvárosi egyházközség kulturális bizottsága a Katolikus Ház nagytermében vasárnap délután tartotta idei utolsó adventi kulturdélutánját, amelyre is igen nagy közönség gyűlt össze. A kulturdélutánon dr. Glattfelder Gyula megyéspüspökkel az élön Szeged katolikus társadalmának vezető egyéniségei teljes számban megjelentek.

A kitűnően sikerült műsor keretében a belvárosi leányiskola növendékei alkalmi színdarabot adtak elő, majd Csátary Adél szociális testvér mondott ünnepi beszédet „Igazi karácsony” címmel.

Az előadó kifejtette, hogy a mai nehéz időkben *felre kell tenni a gyűlölködés szellemét és vissza kell térni a szeretethez, csak akkor lesz igazi karácsony és csak akkor lesz igazán a szeretet ünnepe. Új életet kell kezdeni, gazdasági, kulturális és szellemi téren, a szeretet jegyében át kell formálni a világot.* Ebben az átforgató tevékenységben a legnagyobb szerep az anyáknak jut, akiknek a gyermekek lelkét kell megfogni és átformálni az új szellemhez.

A nagy tapssal fogadott beszéd után T. Szenttamásy Alma karácsonyi dalokat adott elő Csomák Elemér székesegyházi karnagy zongorakísérete mellett. Gyula Lenke bölcsezhallgató egy Sik-verset adott elő mély átéléssel, majd vitéz Bakonyi Imre, a Katolikus Kör alelnöke felkérte a megyéspüspözt a záróbeszédének megtartására.

Glattfelder Gyula megyéspüspök megköszönte a négy adventi kulturdélután összes közreműködőinek fáradságát és lelkes munkáját, elmezte azt a nagy lelki hatást, amelyet a kulturdélutánokon elhangzott beszédek eredményeztek, majd meleg szavakkal boldog karácsonyi ünnepeket kívánt híveinek.

Az idei utolsó adventi kulturdélután a MÁV Házban Dalkör műsoraival zárult.

Elmebajt színellett, hogy ne kerüljön statáriális bíróság elé

A törvényszék tizhónapi börtönre ítélte

(A Délmagyarország munkatársától) A szegedi törvényszék Ungváry-tanácsa hétfőn érdekes ügyet tárgyalta. A vádlott Farkas-Csamangó Sándor 22 éves szegedi napszámos volt, aki április 22-én éjjel, elcsótétítés idején behatolt a Szilléri-sugarút 50. számú házba és onnan az egyik lakásból egy kerékpárt és egy asztalterítőt lopott el.

Farkas-Csamangó ügye, miután a tolvajlást elsötétítés ideje alatt követte el, rögtönítélő bíróság elé tartozott volna, a tolvaj azonban elmebajt színellett. Amikor megpróbálták kihallgatni, zavaros választokat adott, úgy, hogy elmeorvosi vizsgálatra küldték.

tézetbe utalták megfigyelés végett. Miután a klinikán épelméjűnek nyilvánították. Nyilvánvaló volt tehát, hogy Csamangó csak színellett az elmebajt.

A tárgyaláson is úgy viselkedett, mintha nem volna normális. Alldandóan közbeszólt, nevetgált és elakarta fűjni a villanyt, amely tekintettel a borás időre, a tárgyalás alatt is égott.

A bíróság természetesen nem vette figyelembe a szimulációt és végül is tizhónapi börtönre ítélte, amelyből hét hónapot és husz napot kitöltöttnek vett.

A sertvés

Barátom végigvágta magát a diványomon és rágyújtott egyaránt a cigarettára és a szóra.

Ezt fagygyúzd meg, illet még te sem találta ki, én pedig készen adom a témát. Tudnod kell, hogy íróasztalomon a látványosságok nagy serege rendez találkozt. A tintatartóm foglalja el a legnagyobb helyet, szép bronz munka, csak nem tudom, mire való. A közönséges tintásüveget mindig előnyben részesítettem, mert abból mártogatni különös passzió. De inkább az ebédlehen, a takarón.

Gyakori vendége íróasztalomnak egy kulcs-csomag, rosszabb sok betörőnél, mert folyton keresik, viszont a betörőkről néha megelégedeznek. Helyet foglalnak ugyanott megkezdett kézimunkák, viszont tizféle radirgumi szemete gyaníttatja, hogy a gyerek megint rajzolt. Persze, előbb rajzolt, azután festett, különben mit keresne az íróasztalomon bögrében, poharakban, a sokféle színű viz, több ecset, sőt maga a festékes doboz?

Valószínűnek tartom, hogy Lionárdó da Vinci, mikor az Utolsó Vacsorát készítette, nem reflektált ennyi készletre, pedig a művének elég jó híre van a mai futurista világban is.

Asztalom további kincseit részletezve, nem szabad megelégednem a patkókról. Ezeket a műemlékeket az utcán szokta találni barátom, akivel törvényes frigyben élek s ő szedi fel szerencse tárgyában. Jelesen szerkesztett álmoskönyvek nyomán, (nem tévesztendő össze az álmosító könyvekkel), hiába magyarázgatom, hogy a szerencse akkor jelentkezik, ha a patkókat a fehérnemű szekrénybe rejtik, közvetlenül a kombinék alá, — letromfolnak.

Am térünk vissza az íróasztalomra, ahol kedélyes batyubálát rendeznek a dugóhúzó, a kalapács és több üres virágváza. Takarításkor ide járulnak a diványpárnák, hamutartók, tűzhányók lávája, számos ügyvédi levél, amiknek a tartalmát nem ismerem, hiszen nem vagyok kíváncsi természetű s a leveleket fel se bontolom, van itt járulékként egy kalapskatulya, manikűrkészlet, sziddólos üveg, cipőhúzó, foltozásra váró harisnya-maradvány, (az apróságokról nem is szólok), végül egy agyagból formált takarékmalac.

Ez utóbbi arra szolgál, hogy le szoktasson átkos könnyelműségemről, pénzeket helyezzek bele s ezzel biztosítsam a jövőmet. De éppen Széchenyi esztendejében nem értem meg, hogy nincs haszontalanabb valami a holt tőkénél? Már pedig mi volna csunább annál a holtra itélt pénznel, amit egy ilyen agyagalkotmány zár magába? Aztán meg ismered a fiamat is...

Igy esett, hogy valahányszor azzal a hazug kifogással ültem le az íróasztalomhoz, hogy dolgozni fogok, terveimet rendszerint felturta a disznó. A sertéshizlalás nemzetgazdasági fontosságát elismerem, a disznótoroktól is fázhatom, azért megkülönböztetett tisztelettel néztem erre az értékre. (Hiszen Krudy Gyula annyira megbecsülte, hogy nem is hívta sertésnek, hanem azt mondta róla hogy sertvés.) Szegény embernek egész évre való étel.

— Mi lesz velünk a télen? — jaggattak kávéházi barátaim. Van-e legalább egy disznaja?

— Van egy malacom, feleltem hanyagul legyintve a kezemmel.

— Boldog ember, el van látva.

Annyira fejembe ment a dolog, hogy lassankint kezdtem komolyan hinni a vagyonomban. Ebédutáni feketemet benteselek társaságában ittam meg, ismertem a hizlalás tudományának minden raffiniáját, fiamnak megvettem a latin fordításokat, amiket az én régi pátriámban Schweinsiedernek hívtak, sőt vagy hiszed, vagy se, munkáimitalási alkalmakkor határozottan hallottam a rőfögését.

— Koc, koc, koc, — szoltam hozzá azzal a gyengédséggel, amit gazdabarátaimtól lestem el.

Épp olyan határozottan láttam, hogy hizik. Tul van a háromfőtaly esztendőn, növési hajlamait befejezte, most már hájra megy az üzem.

— Mihelyt hidegebbre válik az idő, leszurjuk, — jelentettem hitvesemnek, mikor zsir tárgyában nyújtotta panaszát.

Angyali tekintetét rám emelte.

— Mit szurunk le?

— A sertvést, feleltem Krudy Gyulára emlékezve, hogy úgy mondjam, irodalmilag és elmélyülve.

Ném nem felelt, de ettől kezdve feltűnően meleg barátságot mutatott irányomban pszichiáter ismerősünk.

— Kicsi magának ez a kalap, mondta váratlanul. Nem nyomja a fejét?

Íróasztalomon ebben az időben szakkongresszust tartottak a ruhakefék, már alig tudtam elviselni ezt a halmozást. A végén még rekvirálni jönnék a kefék pontból. Ezért különféle tanulmánytúra indultam s mikor harmadnapra megjövök, nincs sehol a sertvés.

— Asszony, ordítottam, hol a malac?

Életem párja csüggedten lehajtja fejét szomorúfűz svájfolással s azt suttozza.

— Pszt, vigyázz, meghallják.

— Mit?

— Költői álmodozásaidban helyet foglalnak-e az ujjbörki rendeletek?

— Nem, — feleltem elképpelve.

— Hát mit olvasol te az újságban?

— Többnyire az apróhirdetéseket.

— Akkor azt se tudod, hogy be kellett volna jelenteni a hizlalást!

— A sertvést?

— Nem is a magadét.

— Nagy ég, ezt elfelejtettem.

— Na látod, meg is lakoltunk érte. Itt voltak és elrekvirálták. Most jön még utána a büntetés, ez kellett neked.

Hát tessék ezek után megmondani, szabad-e a szegény embernek álmodozásba fognia? Mi lesz velem, aki több helyen előleget is vettem fel a malacra, száznyolcvan kilónak deklarálva? Ez volt az egyetlen szenvedélyem, ne szólj közbe, úgy sem értesz hozzá, aztán mit tudom én, nem a feleségem vesztegetett-e meg. Inkább azt süssd ki, hogy hová tűnik ilyenkor az a sok energia, amit az ember a hizlalásba fektet, mialatt a saját szájától vonta meg a falatot?

Karácsonyra

Lemezek

Gramofonok

Zeneművek

Könyvek

Írószerek legnagyobb választékban

Városi Nyomdában

Kárász. u. 9. Bejárat a kapu alatt

Ötvenedik évébe lép a Dugonics-Társaság

Sik Sándor, P. Borbély István
és Aldobolyi Nagy Miklós az
évváró felolvasó ülésen

(A Délmagyarország munkatársától) Ebben az esztendőben utolsó felolvasó ülését tartotta vasárnap délután a Dugonics-Társaság. Az elnökség gondoskodott róla, hogy a szezonzáró ülés műsora vonzó hatást gyakoroljon a közönségre. Az érdeklődés nem is maradt el, szépszámu közönség gyűlekezett össze a bölcseztudomány nagy előadótermében az illusztris előadók meghallgatására.

Dr. Banner János elnök megnyitóbeszédében megemlékezett róla, hogy a mostani felolvasó üléssel 49. esztendeje záródik le a Dugonics-Társaságnak. 1942-ben alapításának ötvenedik évébe lép a társaság. Visszatér kintett az elmúlt esztendő munkájára, megemlítette, hogy a társaság ebben az évben kilenc felolvasóülést tartott és két kiadványt bocsátott nyilvánosságra. Dugonics-Történelem ékessége című művét a 200 éves jubileum alkalmából és Juhász Gyulának Törmörkény élete és munkássága című tanulmányát, Bejelentette, hogy a jövőben a társaság fokozottabb mértékben arra törekszik, hogy minél több kiadványa jelenjen meg.

P. Borbély István hittudományi főiskolai tanár, rendes tag tartotta meg ezután székfoglaló előadását „Szent Agoston történelemszemlélete” címen. Hogy milyen szoros kapcsolatai lehet személyes élmény és vallás, irodalom és hittudomány, erre Szent Agoston élete a példa — kezdte előadását P. Borbély István. Az augusztinuszi filozófiáról szólva elmondotta, hogy Szent Agoston a platon gondolat keresztényi változatát tette magáévá. A teremtet jó és a teremtet rossz Agoston történelemszemléletének végső kibontakozása. Rámutatott, hogy vannak ebben a filozófiában apró ellentmondások is, de ezek nem érintik a lényegét. Szent Agoston filozófiája még ma is hat. Conte az emberi társadalmat nevelő művek között a negyedik helyre tette Szent Agoston „De civitate dei” című munkáját.

A nagy tetszéssel fogadott értékes előadás után Sik Sándor székfoglaló di gyönyörű versterméséből olvasott fel. Különösen nagy hatást váltott ki „Reggel a hegyi szálláson”, a „Maros forrása mellől” és az „Urfelmutatás” című vers.

Aldobolyi Nagy Miklós rendes tag székfoglalója következett ezután. A nagy tudású fiatal szociológus „Vidéki gondok” címmel tartotta meg érdekes előadását. Rámutatott, hogy állandó harc dúl a város és vidék között és ez a harc már el is dönt a város, főleg a főváros javára. Két emberöltő óta foglalkoztatja ez a probléma azokat, akik benne magyar sorskérdést látnak. Szemlélete példaképi bizonyította ezután a centralizáció káros voltát és kijelentette, hogy 1919-ben nem következhetett volna be az ország bomlása, ha a főváros mellett néhány igazi kulturális és gazdasági centruma van az országnak. A vidék fejlesztésének szükségességét hangsúlyozta és rámutatott, hogy ehhez a munkához az eszmei alapot a tájban, a tájismeretben és tájszeretben kell keresni.

A hallgatóság nagy tapssal köszönte meg az előadást.

Játékbabakocsikkal

egolcsóbban a mesternél szerezheti be,
Nagy választék, leszállított árak!

Balogh, Párisi-körút 45